

Věra Otevřelová

ROŽNOVSKÝ RYNEK

Domy na rožnovském náměstí
ve vzpomínkách Věry Otevřelové

2012

Věra Otevřelová

Rožnovský rynek

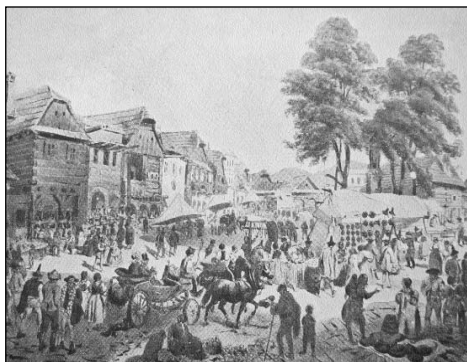
*S. Pavlíček: Partie z rožnovského náměstí,
kolem roku 1925.*

Domy na rožnovském náměstí
ve vzpomínkách Věry Otevřelové

2012

*Vyšlo v rámci projektu tvůrčí skupiny seniorů
„Město v mé paměti“
při Městské knihovně
v Rožnově pod Radhoštěm.*

*Vychází pod záštitou
Obce spisovatelů Praha.*

Trh na rožnovském náměstí v 19. století. Dle staré litografie.

pana Otevřelová

Věra Otevřelová

27. 10. 1906 - 25. 12. 1975

**Vzpomínka na Věru Otevřelovou
etnografku, spisovatelku,
správkyni Valašského muzea v přírodě**

Rodačka z Rožnova a etnografka Věra Otevřelová pocházela ze starobylého rodu Barabášů, o kterém se ve svém literárním díle zmiňuje také Čeněk Kramoliš. Její rodové záznamy vedou až do roku 1797 k pasekářovi Michalu Barabášovi a nověji ke známému rožnovskému staviteli Karlu Barabášovi (1874 - 1935).

Původním povoláním učitelka se po celý život věnovala národopisu, pro který doslova žila.

Znala sourozence Jaroňkovy. Byla při založení Valašského muzea v přírodě. Jako devatenáctiletá se roku 1925 účastnila prvního *Valašského roku*. Stala se členkou *Muzejního a národopisného spolku* a v letech 1948 až 1951 byla jeho předsedkyní.

Podporovala vznik *Valašského krůžku* (později *Radhoš* - soubor valašských písní a tanců) a všemožně jeho činnost propagovala.

Etnografka Věra Otevřelová spravovala Valašské muzeum v letech 1949 až 1953.

Pro muzeum napsala publikaci *Rožnovská*

výšivka.

V obtížné době po roce 1948, jako předsedkyně Valašského muzejního a národopisného spolku, zaštitila touto institucí *Valašský krůžek* a všemožně jeho činnost propagovala.

Valašský krůžek se představil 23. června 1948 nejprve rozhlasovým posluchačům a 28. října 1948 u příležitosti státního svátku pak také rožnovské veřejnosti v divadelním sále Lázeňského domu. Představení se konalo v krojích z depozitáře Valašského muzea do nichž Věra Otevřelová oblékla především ogary, kteří chodili všelijak, na pořízení vlastního kroje nebylo tehdy ani pomyslení.

Úspěch *Valašského krůžku* při účinkování v ostravském rozhlasu, televizi i jinde byl obrovský.

Po rozpuštění *Muzejního a národopisného spolku* v 50. letech 20. století dostal *Valašský krůžek* pod novým městským zřizovatelem název *Radhošť - soubor valašských písní a tanců*.

V pozůstalosti Věry Otevřelové jsou záznamy o sběru předmětů pro Valašské muzeum, o lidovém oděvu na Valašsku, historie rožnovské papírny, osvobození Rožnova p. R. a další.

Věra Otevřelová o sobě

Narodila jsem se 27. X. 1906 v Rožnově pod Radhoštěm na náměstí v domě č. 181. Chtěla prý jsem zrovna na celý svět vystrčit zadek, ale můj dědeček František Koblovský, lékař, to nedovolil. A tak s velkým křikem jsem otevřela oči v sobotu v 1 hod. ráno. Byla jsem první a zůstala jsem jediným dítětem svých rodičů, první a jedinou vnučkou své babičky Vilemíny Koblovské.

Uvítali mne jistě radostně. Dědeček a babička Koblovští mně byli za kmotry u křtu. Dostala jsem jméno Věra, po své zemřelé tetě, Anna po mamince, po babičce - kmotře Vilemína. Do vínku jsem dostala dva staré zlaté peníze a starožitný náramek, svatý obrázek sv. Františka Serafinského, dědečkova patrona, na který mi dědeček napsal věnování: Naší milé Věrence do vínku k šťastnému a radostnému životu, aby tě pán Bůh svou milostí provázel na této pouti vezdejší. Tato slova umím z paměti a cítím, že mně toto jeho požehnání zavazuje k tomu, abych vždy zůstala hodna jeho lásky.

Tak jsem vstoupila do života.

**Popis domů rožnovského náměstí
v letech 1914 až 1924 podle záznamu
Věry Otevřelové**

(Rozmístění domů je uvedeno na náčrtku uprostřed publikace.)

Za mé paměti směrem od kostela na rohu z Nádražní ulice stávaly dřevěné chalupy. První byla Drápalova chalupa. Kdy byla postavena, nevím, ale pamatuji, že před krejčím Drápalou patřila krejčímu Majknerovi. Byla to chalupa přízemní s vysokou střechou. Do ulice měla tři okna. Vcházelo se do ní jen zezadu, ze dvora. Tam byla síň, po levé straně kuchyň, proti vchodu dveře do velké jizby, ze které se šlo nalevo do malé světničky. Naproti kuchyni měli dveře do malého pokojíčku, pod ním byl sklep, kam se vcházelo ze dvora. Zařízení kuchyně jsem neznala, vím, že byla hodně tmavá, protože okno měla do průjezdu do sousedního (Žingorova) dvora. Krejčí Drápala a jeho sestra pracovali ve velké jizbě. V malé světničce pracovala děvčata, učnice, bývaly tři i čtyři. Ve velké jizbě měli dvě postele, zrcadlo, stůl, židle, jednu nebo dvě skříňe, žehlicí desku. Stůl byl uprostřed. Na něm i na židlích kolem něho

módní časopisy a rozešité šaty. Žehlilo se žehlízkou. Želízka se v létě ohřívala v kuchyni a v zimě ve velké místnosti. Učnice měly své místo v sousedním malém pokojíčku. Ten měl jedno okno do Nádražní ulice a dvě do dvora, který byl společný se sousedy zleva i zprava.

Hned vedle stála chalupa slečen Zetkových (Milinka a Bušinka), které měly zelinářství. Byla to chalupa s podsínkem, tam prodávaly zeleninu. Pamatuji si, že byl zde i obchod - trafika pana Janíka - po jeho smrti prodávaly slečny v zimě v této místnosti. Dvorek byl společný pro Zetkovy, Drápalovy a Bednářkovy.

Další chalupa na rohu náměstí byla Žingorova, je ve Valašském muzeu, ovšem značně změněná. Já si ji pamatuji ještě před úpravou v roce 1925. Měla podsínek, na pravé straně byl obchod, uprostřed domovní dveře, po levé straně okno do pokojíčku.

Po pravé straně byl zděný dům Endersův, později Zgabajův, nalevo průjezd do dvora do kterého vedly také dveře z domu. Původně měla chalupa jen přízemí. Domovními dveřmi se vešlo do síně, vpravo za obchodem byla kuchyň-

ka, z ní skleněné dveře do malého pokojíčku, snad komory, naproti nim dveře do obchodu. Přímo proti vchodu zpod podsínku měli dveře do velké jizby, která měla dvě okna do průjezdu a dvě do dvora. V pravém rohu stála pec, ve které se topilo ze síně, nebo z kuchyně, už nevím jistě. Vedle byly dveře do malého pokojíčku, který měl původně dvě okna: jedno do vlastního dvora a druhé do sousedova. Okno do sousedova dvora později zazdili, protože, když koupili vedlejší dům Majerovi, jejich syn Květoslav dělal různé potíže, snad i k soudu došlo. Ve dvoře měli chlévy, které pak starý Žingor přebudoval na byty pro lázeňské hosty. Později tam měl výměnek. Jeho syn Karel přistavěl asi v roce 1925 na chalupě první patro. Po smrti rodičů vybudoval z jejich výměnku skladiště.

Staří Žingorovi měli v pokojíčku s oknem pod podsínek komoru, vpravo kuchyň, která byla hodně tmavá, i když měla původně okno do sousedova dvora, takže si nepamatuji její zařízení. V pokojíčku za kuchyní spávali chlapci Karel a František. (František zemřel v Teheránu. Byl trochu lehký, špatně studoval na technice v Brně, takže rodiče na něj zanevřeli. Když

se Karel oženil a jeho švagr byl zaměstnán u nějaké firmy, která stavěla dráhy, dostal se do Íránu, kde našel Františkovi zaměstnání. Tam se František oženil a už se nevrátil.) Karel zřídil na chalupě patro, a sice dva pokoje proti sobě, po jejich stranách podkrovní komůrky. Vpředu i vzadu zřídil zasklené verandy.

Vedle byl zděný dům, který postavil v roce 1865 Antonín Enders. Má číslo 185 a je zajímavý tím, že při stavbě bylo použito u domovních dveří, říkalo se, kamenných zárubní z hradu Rožnova. Vnitřní zařízení domu neznám. Víím, že s vedlejším domem, postaveným v roce 1855 Michalem Skalkou, měl společné schodiště. V přízemí domu čp. 185 byla původně kavárna, pak Zgabajův obchod s krátkým zbožím (nejdřív obchod Endersův), po něm Majerův, pak obchod s prádlem. Ve vedlejší předsíni prodávala u štontu před domovními dveřmi zeleninu a ovoce paní Marková (manželka obecního policajta). Vedle, kde se nacházel obchod se zeleninou, byla jatka Molitorova.

Na dvou sousedních číslech postavil v roce 1871 Rudolf Bill dům, velmi pohodlný, zvláště nízké pohodlné schodiště. V přízemí měli na

pravé straně obchod, vlevo byt o třech pokojích a kuchyni. V prvním patře dlouhá chodba, do každé místnosti zvláštní vchod - tím přizpůsobeno pro lázeňské hosty. Později vše rozdělili na dva byty. Objekt byl vybudován v době, kdy se stavěl dům pro letní lázeňský pobyt státních zaměstnanců, který byl nazván po následníkovi trůnu a jeho manželce Rudolfo-Stefaniánium. Přátelé pana Rudolfa Billa pak říkali z legrace jeho domu Rudolfo-Kristiniánium.

Vedlejší dům má číslo 181 - je to můj rodný dům. Postavil ho můj staříček, lékař František Koblovský na místě starého domu, který prý měl podloubí a přízemí zděné a patro dřevěné. Byl postaven v roce 1882 mezi dvěma již stojícími domy, postavil ho podle své potřeby. Vcházelo se po pravé straně do chodby s třemi schody. Ta byla oddělena pérovými dveřmi od velké čtvercové haly, která sloužila jako čekárna pro pacienty. Z ní vedly dveře do salonku, kuchyně a do chodby k záchodu. Dozadu vedla chodba ke sklepu a k zadnímu vchodu a také ke schodišti do patra. Za salonem, sloužil jako čekárna pro lázeňské hosty - pacienty, se nacházela ordinace. Za ní alkovna (kde měli

ložnici), vedle obývací pokoj s okny do dvora a kuchyň.

Vzadu za domem byla starší chalupa, kterou staříček, když stavěl dům, nezboural, ale zřídil z ní prádelnu. V jedné polovině chalupy měli původně obytný dům a ve druhé chlév. Každá polovina měla zvláštní vchod zvenku.

V zahradě za domem byla postavena budova košíkářské školy.

V obytné části se vcházelo do malé předsíně, kde byl původně kútek na pekelce a dvířka do pece. V kútku umístili kotel na vyvařování prádla, ale dvířka a pekelce zůstaly. Z této místnosti se vcházelo do vlastní prádelny - dříve do jízdby. V rohu stál sporák, původně tam byla pec. Ve druhé polovině budovy zůstal chlév.

Vedlejší dům čp. 180 postavil v roce 1872 Martin Baroš. V přízemí měla své místo hospoda. Dům měl širokou chodbu a velkou bránu, snad původně průjezd. Hospoda se nacházela v části obrácené okny do dvora. Vpředu měla jeden čas sídlo Občanská beseda a Zpěvácký spolek Tetřev. Později tam zřídili vinárnu a lahůdkářství. Vdova po jednom z Barošů, která dům zdědila, se pak provdala za Františka Ba-

žanta, obchodního cestujícího z Pardubic.

Vedlejší dům patřil Ferdinandu Hanákovi, krejčímu a obchodníkovi. Dům byl postaven štítem k náměstí. Byl to dům zděný a měl klenuté podloubí, které později uzavřeli a zařídili tam dva obchody. V jednom prodával Hanák střížné zboží. Byl krejčím a šil krojové součásti. Za mé paměti šil hlavně ženské kordulky. (Vypravovalo se, že, přišla-li si nechat ušít kordulku nějaká mladá dívka, pan Hanák byl samé slečno sem, slečno tam, nakonec si zapisoval její jméno. Jmenovala se Veronika. Pan Hanák opustil uctivé oslovení a řekl: „Tedy, milá Veroniko, já ti to ušiju dle libosti.“)

V druhém obchodě prodával maso řezník Kramoliš. Později tam měl Hanákův syn Ludvík hodinářství. Když se tento odstěhoval na Slovensko, rozšířil druhý Hanákův syn František obchod na celou přední část. Za obchodem se nacházela malá místnost, původně kuchyň, a za ní velká jizba. Do poschodí se šlo z úzké uličky mezi domem Hanákovým a Barošovým. Do patra vedly dřevěné schody. Nahoře pořídili dva pokoje s okny do dvora. Pokud žili staří Hanákovi, byla kuchyň a velká jizba zařízeny

tak, jak to bývalo ve starých chalupách. Měli dvanáct dětí. V jizbě se nacházely čtyři postele, nějaká skříň, kosňa. Uprostřed stůl a židle. U pece lavice a kolébka.

Další dům je Kašílků (dnes papírnickví), který po roce 1880 postavil učitel Cyril Kašílk. Tento dům dobře zevnitř neznám.

Hned vedle stála dřevěná Vaškova hospoda, která je ve Valašském muzeu. Není však postavena tak, jak ve skutečnosti vypadala.

Vedle hospody měl své místo dům, kde je dnes zelinářství. Je postaven štítem do náměstí a souvisí s vedlejším přízemním domem, který je už postavený v Palackého ulici.

Na rohu východní strany náměstí stojí dům, jenž je na místě původní dřevěné chalupy Janíkovy, která vyhořela v roce 1860. Její plán, i s Janíkovou mandlovnou, je v kronice Martina Tkadlece. Nynější dům byl postaven v 90. letech učitelem Antonínem Molitorem a jeho manželkou Annou, dcerou původního majitele Michala Janíka.

Na místě vedlejšího domu, kde byl později obchod pleteným zbožím, stávaly původně dvě

dřevěné chalupy, jedna s podsínkem a štítem do náměstí (Šimurdova) a za ní chalupa Žingorova (Žingor „ryba“). Šimurdova chalupa se podobala chalupě Billově, se kterou sousedila a kterou máme ve Valašském muzeu.

Obě chalupy Billova a Šimurdova měly podsínky a štíty obrácené do náměstí. Starý Šimurda měl obchod (krupařství) v budce postavené pod podsínkem. U sloupů podsínků obou chalup rostlo divoké víno, které se popínalo až do horní části štítů.

Šimurdovu chalupu uvnitř jsem neznala.

V zadní části chalupy Žingorovy žil známý vyšíváč Florián Žingor (1829 -1880), jeden z mála mužů, kteří se výšivkou zabývali. .

Dále jsou tři zděné domy, které patří Lesní správě. Všechny jsou postaveny štítem do náměstí, první je jednopatrový, další dva přízemní. U jednopatrového je zajímavá ozdoba nad domovními dveřmi: kamenný překlad s vytesanou růží.

Za třetím domem Lesní správy začíná ulice Nerudova. Hned za rohem byl dům a dvůr Majerů „ze dvora“ a vedle Majerů „z brány“. U Ma-

jerů „ve dvoře“ se říkalo jednomu z největších statků v Rožnově. Patřil vždy rodině Majerových. U Majerů „v bráně“ se říkalo domu se širokou bránou do dlážděného průjezdu (dnes dům Oldřicha Kramoliše). Když v této bráně někdo zakřičel, zadunělo to. Proto děti, zvláště chlápci tam chodili a vykřikovali: „Bum!“ Bydlela tam poslední z toho rodu Marie Majerová. Nebyla docela normální a velice se zlobila, když se to „Bum!“ ozývalo. Začalo se jí proto říkat „Marýna Bum“. Opatrovala ji a starala se o ni paní Kulajtová, která bydlela v zadní části domu.

Dále je dům B. Štipka. Uvnitř je už vše přestavěno. Měli tam točité dřevěné schodiště, v přízemí klenby. Kdo dům postavil, nevím, ale pak jej koupil Pavlát, cukrář, dědeček B. Štipka. Pamatuji si, že v patře bydlel první průvodčí rožnovského vlaku pan Bartoš. Cukrář Pavlát byl vedoucím rožnovských veteránů.

Za oknem do uličky ke Kramolišům „ze dvora“ mívali vždy několik klecí s kanárky.

Vedle (už na náměstí) stál hotel Radhoš, původně Panský šenk, který ve válce v květnu

1945 vyhořel. V roce 1859 se na něm přistavovalo 2. patro. Měl velmi silné základy a zdi. Když jej kupoval poslední majitel Bedřich Zabloudil, při prohlídce domu řekl jeho tchán: „Bedřichu, to só zďa!“ Ve dvoře hotelu měl místo zděný domek a konírny.

Vedlejší dům čp. 134 byl postaven v roce 1852. Bydlel v něm kronikář Martin Tkadlec (1817- 1878). Já tam pamatuji jeho vnuka, kterému se v Rožnově říkalo Tkadlec-Bubín. Bydlel s manželkou v přízemí, nahoře měli lázeňské hosty. Vedle domu se nacházel průjezd. Ve dvoře měla v přistavěné domku místo dílna sedláře Vokáče. Vzadu stála ještě dřevěná chalupa a stodola.

Vedlejší dům je stará pošta. V roce 1871 dům postavil Martin Bill, poštovní úřadovny, po pravé straně průjezdu byly poštovní úřadovny, po levé straně byt. V patře dlouhá chodba, všechny místnosti měly zvláštní vchody a byly určeny pro lázeňské hosty. Vzadu za domem se nacházely konírny, prádelna a kůlny. Za nimi zahrada.

Sousední dům byl Jurajdův. Vedle něho stála krásná dřevěná chalupa, zvaná „Jednota“. Dům

postavil syn zemského poslance a starosty města Michala Jurajdy. Chalupa byla zbořena asi v roce 1909, takže si ji nepamatuji, znám ji jen z fotografií. Pod podsínkem této chalupy se, dle obrázků, prodával chleba, jeden čas tam měl místo také řezník Malík. Také tam prodávala mléko a mléčné výrobky Kristina Solanská, provdaná Vašková.

Na místě „Jednoty“ byla postavena přístavba radnice.

Poslední strana náměstí začínala starou dřevěnou radnicí, kterou můžeme vidět ve Valašském muzeu.

Dále stál dům obchodníka Osvalda Kotoučka, později Hambálkovo knihkupectví. V přízemí se nacházel obchod a kuchyň, v patře pokoje.

Vedlejší zděný dům patřil hostinskému a řezníkovi Karlu Majerovi. V přízemí byla jatka a obchod paní Vaškové. Hodpoda měla vzadu kuchyň, nálevnu, pokojíček a přistavený sál. Dvořem a průjezdem se šlo do „okružku“, kde se vařival „valašský guláš“.

Vedle se nacházela zahradní restaurace Holubova. Na tom místě stály kdysi dvě dřevěné

chalupy, které vyhořely, když se zakládal v Rožnově Sbor dobrovolných hasičů. Zní to sice divně, ale je to tak. Nějakému mladíkovi se velice líbilo, jak hasiči hasili, a proto zapaloval. Vyhořelo tenkrát více chalup i stodol. Bylo to nápadné. Konečně při požáru těchto chalup se podařilo žháře chytit. Byl prý potom dán do polepšovny. (To vypravoval můj otec.)

Ve vedlejším domě sídlili Holubovi. V přízemí měli hostinec se sálem, pokojem a nálevnou. Vpředu sídlila Občanská záložna. V patře dva byty. Vzadu stála chalupa a chlévy.

Vedlejší Malíkuv dům měl v předních místnostech klenuť, také chodba byla pěkně klenuťá. Měli tam dřevěné schodiště. Dnes je vnitřek domu přestavěn.

V sousedním domě se za mé paměti nacházelo železářství Bohumíra Kramoliše. Od něho koupil dům Vojtěch Kristek. Obchod a skladiště měli v přízemí. V prvním patře byt s velkým pokojem, po celé šířce domu balkon. Druhé patro mělo dva byty.

Vzadu ve dvorku stál domek. Měl v patře byt, v přízemí skladiště.

Další dům, pokud já pamatuji, patřil obchod-

níku Eberhardovi, byl to rožní dům. V roce asi 1912 ho koupil obchodník Doležal. V přízemí byl obchod, kancelář a skladiště. V patře byt s velkým pokojem po celé šířce domu.

Vzadu ve dvorku stál další domek.

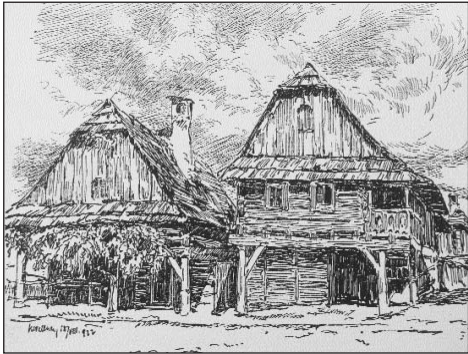
Na rohu, vlastně už v Nádražní ulici, stál dům pekaře Kramoliše s mansardovou střechou. Vpředu měl klenutý obchod, za ním kuchyň a vzadu pekárnu. V prvním patře byt.

Na místě jednoho z posledně jmenovaných domů stávala kdysi chalupa Martina Michny, jednoho z vůdců rožnovských rebelií v první polovině 18. století.

Mezi mnoha domy byly průjezdy, to aby se dalo zajet do dvora. Některé domy totiž neměly možnost příjezdu do dvora odzadu (Holubův, Malíkův, Kristkův). Mezi domy, které měly štít obrácený do náměstí, byly jen úzké uličky.

Tak vypadalo staré rožnovské náměstí v letech 1914 - 1924, jak se nesmazatelně vrylo do paměti Věry Otevřelové.

(Podle vzpomínek paní Věry Otevřelové ml. na etnografku, stařenku Věru Otevřelovou zaznamenal Richard Sobotka.)

K. Wellner: Rožnov - domy na náměstí. 1922.

Redakce: Ivan Bajer, Vladimír Bartošek,
Marcela Slížková, Richard Sobotka,
Jan Surý, Helena Uhrová.

Jako příležitostný tisk vydala
Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm

Kresby: Vladimír Bartošek
Reprofoto: Richard Sobotka

© Věra Otevřelová

140 let Městské knihovny v Rožnově pod Radhoštěm

*Dlouhá historie Městské knihovny v Rožnově pod Radhoštěm začala 1. ledna 1872. Vznikla ve škole u kostela z popudu místního kaplana Františka J. Koželuha. V roce 1873 navštívil knihovnu historio-
graf království českého František Palacký, věnoval knihovně celý Slovník naučný.*

Městská knihovna v Rožnově pod Radhoštěm, jedna z prvních na Moravě, je výjimečná nepřetržitým provozem po celých 140 let své existence.

V období 1950 - 1992 se knihovna mnohokrát stěhovala. Dne 17. prosince 1994 byl slavnostně zahájen provoz Městské knihovny v rekonstruované budově na Bezručově ulici, kde se nachází dosud.

Městská knihovna v současnosti spravuje 60 000 svazků knih, ročně odebírá 150 titulů periodik a slouží 3000 registrovaným čtenářům. Má pobočku na Horních Pasekách, v Tylovicích a Hážovicích. Metodicky pečuje o knihovny ve Vidči, Valašské Bystřici, Stříteži nad Bečvou, Hutisku-Solanci, Viganticích, Dolní a Prostřední Bečvě. Veřejnosti nabízí širokou škálu informačních služeb a v průběhu kalendářního roku uskutečňuje 300 až 350 vzdělávacích a kulturních akcí. Ročně navštíví hlavní budovu knihovny a její pobočky více než 60 000 návštěvníků.

Pod střechou knihovny našly domov Klub dětského domova, Klub zdraví a harmonie, Klub slabozrakých, Klub diabetiků a literární klub seniorů.

Knihovna také pořádá řadu výstav na chodbách a v podkroví. Organizuje lampiónové průvody s postavami Broučků spisovatele Jana Karafiáta. Dobrovými kroji připomínala zahájení lázeňské sezóny. Zavedla tradici Večerníčků na kamenech. Dala vzniknout projektu Město v mé paměti.

Kromě běžných knihovnických činností vyvíjí knihovna také ediční činnost. Každoročně vydává sborník nejlepších literárních prací ze soutěže O poklad strýce Juráša, almanachy literárních prací skupiny seniorů - Malé a Milé čtení a knižní publikace.

Věra Otevřelová
Rožnovský rynek
Domy na rožnovském náměstí
ve vzpomínkách Věry Otevřelové

Vydala Městská knihovna
Rožnov pod Radhoštěm,
příspěvková organizace
Bezručova 519
756 61 Rožnov pod Radhoštěm
tel.: 571 654 747
777 808 695
e-mail: knihovna@knir.cz
<http://www.knir.cz>

ISBN 987-80-87334-12-6

Edice Milé tisky
Svazek č. 3

Rožnov pod Radhoštěm 2012

